

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Z. P.**
zastoupená advokátem Mgr. Romanem Měrkou
sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022 č. j. 22404/22/5000-10611-709567,
ve věci daně z hazardních her

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2022 č. j. 22404/22/5000-10611-709567 (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále také

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

„správce daně I. stupně“) ze dne 28. 6. 2021 č. j. 106131/21/4300-13823-704691, ze dne 20. 7. 2021 č. j. 119128/21/4300-13823-703291 a ze dne 20. 7. 2021 č. j. 119131/21/4300-13823-703291, jimiž byly žalobkyni doměřeny daně z hazardních her za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2017 včetně daňových penále.

2. Žalobkyně v žalobě vymezila tyto žalobní body:

- 1) Žalobkyně má za to, že daňové orgány nesprávně posoudily její postavení a daňovou povinnost jí vyměřily nezákonně, současně má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedla, že žalobou nenapadá posouzení předmětných zařízení jako hazardních her, jelikož uznává, že se jednalo o technickou, resp. hazardní hru, o čemž ale nevěděla a po celou dobu měla za to, že v pronajatých prostorech byly umístěny dani nepodléhající kvízomaty, a nenapadá ani způsob výpočtu daně. Žaloba směřuje proti posouzení, zda žalobkyně provozovala hazardní hry, s čímž se pojí i posouzení, zda se stala poplatníkem daně z hazardních her. Tato otázka byla dle žalobkyně posouzena nesprávně. Žalobkyně ani její zaměstnanci neprováděli výplatu výher, ani nevybírali žádné finanční prostředky z předmětných automatů. Žalobkyně poukázala na nedostatečně zjištěný skutkový stav, když dle jejího názoru není patrné, na základě jaké skutečnosti dospěl správce daně I. stupně k závěru, že žalobkyně vyplácení výher prováděla. Došlo k porušení § 102 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), když správce daně explicitně neuvedl, jaké skutečnosti má za prokázané. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením, že není tak podstatné, kdo vyplácel výhry, neboť nelze postupovat tak, že skoro v celém odůvodnění rozhodnutí správce daně pracuje s tím, že žalobkyně vyplácela výhry a v závěru odůvodnění uvede, že to není tak podstatné. Není proto jednoznačně zřejmé, z jakých skutkových okolností správce daně vycházel, jeho skutkové závěry jsou nesprávné, neboť nevyplývají z obsahu správního spisu a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále uvedla, že zmocnění k číslu smlouvy 2016/DJGFGE, kterým má být zmocněna k výplatě výher, se týká úplně jiného daňového subjektu a žalobkyně žádné obdobné zmocnění neobdržela. Takový dokument proto nemůže sloužit jako důkaz. Také úvaha o počtu pracovníků společnosti DP&K-CZQ s.r.o. (dále také „vlastník technických zařízení“) je dle žalobkyně nesprávná, neboť žalovaný uvedl, že tato společnost měla v předmětném období pouze 3-6 zaměstnanců, takže případné výhry nemohla vyplácet kvůli nízkým personálním kapacitám. Předmětná technická zařízení však vyplácela výhry automaticky a samostatně, bez nutnosti lidské součinnosti. Navíc je dle žalobkyně obecně známo, že provozovatelé hazardních her na obsluhu zařízení používají OSVČ, nikoliv zaměstnance. Závěr o tom, že by společnost DP&K-CZQ s.r.o. neměla personální kapacity na tuto činnost, je proto nesprávný.
- 2) Žalobkyně v žalobě namítla také právní vady napadeného rozhodnutí, které se odvíjí od nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně zpochybnila judikaturu uvedenou žalovaným v napadeném rozhodnutí, s tím, že všechna rozhodnutí, která napadené rozhodnutí cituje, posuzovala skutkový stav, kdy daňový subjekt prováděl výplatu výher a výběr finančních prostředků ze zařízení. Žalobkyně neprováděla výplatu výher ani nevybírala hotovost a žalovaný proto pochybil, když dovedl aktivní jednání žalobkyně, kterým se měla podílet na provozu hazardní hry. Dle názoru žalobkyně je jednoznačné, že řada činností vykonávaných izolovaně nemůže být považována za provozování hazardní hry ve smyslu zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), počínaje činnostmi technického charakteru, jako je např. úklid v provozovnách. Skutečnost, že nájemné je stanoveno jako podíl z obrátu nebo

podíl ze zisku, je při nájmu prostor sloužících k podnikání běžná, a jako taková nemůže být určující. Napadené rozhodnutí tak pochybilo, když prokázanou činnost žalobkyně shledalo činností spadající pod § 5 zákona o hazardních hrách. V uvedeném lze dle žalobkyně navíc spatřovat zásah do základního práva žalobkyně dle čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), když napadené rozhodnutí extenzivním výkladem předmětného ustanovení ukládá daň mimo zákonný rámec.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, shrnul dosavadní průběh řízení, reagoval na jednotlivé žalobní body shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí a v podrobnostech odkázal na jeho obsah. Žalovaný popsal účast žalobkyně na výnosu z provozu technického zařízení a shrnul, že se žalobkyně podílela na provozování hazardních her ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů vyplývá, že žalobkyně dne 27. 7. 2016 uzavřela se společností DP&K-CZQ s.r.o. nájemní smlouvu č. 2016/DJGFGE (dále jen „nájemní smlouva“), na jejímž základě žalobkyně pronajala vlastníku technických zařízení prostor ve své provozovně. Součástí smlouvy bylo také zmocnění, kterým společnost DP&K-CZQ s.r.o. zmocnila M. V., M. J., M. K. a žalobkyni k předání odměny účastníku znalostní a dovednostní soutěže. Toto zmocnění obsahuje podpisy jednotlivých osob včetně žalobkyně. Jako protiplnění byl ujednáán podíl žalobkyně na výnosu z technických zařízení, která byla v prostoru umístěna. O této skutečnosti rovněž není sporu (viz článek II. bod B nájemní smlouvy). Správce daně vzhledem k výsledkům získaným v průběhu vyhledávací činnosti a v jiném probíhajícím řízení u vlastníka technických zařízení dospěl k závěru, že žalobkyně provozovala hazardní hry, přičemž jejich provozování je podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z hazardních her“) předmětem daně z hazardních her. Správce daně proto vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání k dani z hazardních her. Žalobkyně ve své reakci uvedla, že nikdy nebyla provozovatelem hazardních her, a proto nemůže dodatečné daňové přiznání podat. Správce daně následně zahájil ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím řízení k odstranění pochybností, v jehož závěru vydal dodatečné platební výměry konkretizované v odstavci 1 tohoto rozsudku. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto a napadené dodatečné platební výměry byly potvrzeny.
6. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
7. Podle § 1 písm. a) zákona o dani z hazardních her je poplatníkem daně z hazardních her držitel základního povolení podle zákona upravujícího hazardní hry nebo ten, kdo provozuje hazardní hru, k jejímuž provozování je takového povolení potřeba.

8. Předmětem sporu je otázka, zda žalobkyně ve výše uvedených zdaňovacích obdobích provozovala hazardní hru ve smyslu ust. § 5 zákona o hazardních hrách a v důsledku toho byla poplatníkem daně z hazardních her ve smyslu § 1 písm. a) zákona o dani z hazardních her.
9. Žalobkyně v žalobě namítla nesprávné právní posouzení předmětné věci s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav.
10. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že mezi vlastníkem technických zařízení a žalobkyní byla uzavřena smlouva o nájmu, na jejímž základě žalobkyně pronajala vlastníku technických zařízení prostor ve své provozovně. Žalobkyně nerozporuje, že umístěné technické zařízení naplňovalo znaky hazardní hry. Dále není pochyb o tom, že prostor, v němž bylo technické zařízení umístěno, žalobkyně zpřístupnila veřejnosti, poskytla elektrickou energii, připojení k internetu a participovala na zisku z provozu technického zařízení formou procentního podílu z výnosu tohoto zařízení. Ze zmocnění k číslu smlouvy 2016/DJGFGE vyplývá, že žalobkyně byla společně s některými zaměstnanci zmocněna k výplatě odměny účastníkům soutěže, což potvrzuje její podpis a podpis konkrétních zaměstnanců na této listině.
11. K námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného vyhodnocení, že žalobkyně a její zaměstnanci vypláceli výhry z technických her, krajský soud uvádí, že se neztotožňuje s žalobkyní ohledně tvrzení, že zmocnění k výplatě výher (zmocnění k číslu smlouvy 2016/DJGFGE) se týkalo jiného subjektu, než je žalobkyně. Tato listina je součástí spisového materiálu a z jejího obsahu jednoznačně vyplývá oprávnění žalobkyně a jejích zaměstnanců vyplácet výhry z předmětných technických zařízení. Krajský soud tak nevidí důvod, proč by tato listina neměla sloužit jako důkazní prostředek. Tvrzení žalobkyně, že žádné zmocnění neobdržela, je v přímém rozporu s obsahem této listiny, která je opatřena jejím podpisem.
12. Dále žalobkyně uvedla, že technické zařízení umožňovalo vyplácet výhry bez pomoci třetí osoby. Taková skutečnost však nutně neznamená, že tomu tak bylo vždy. Správní orgány ze všech zjištěných okolností dovodily, že žalobkyně se s největší pravděpodobností na vyplácení výher podílela, když však zároveň shledaly, že tato skutečnost není stěžejní pro posouzení případu, neboť se nejednalo o jedinou podmínku, jež byla v rámci vyhodnocování „provozování“ technické hry posuzována. Krajský soud se s tímto dílčím závěrem správních orgánů ztotožňuje a z tohoto pohledu také považuje za zcela marginální žalobkyní namítanou otázku počtu pracovníků společnosti DP&K-CZQ s.r.o., neboť tato skutečnost nemá relevanci ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu a vyvozeným závěrům. Již správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že oprávnění žalobkyně a jejích zaměstnanců vyplácet výhry není stěžejní, neboť se nejedná se o jedinou podstatnou okolnost provozování hazardní hry a žalovaný tento závěr plně aproboval.
13. Nutno zdůraznit, že činnosti spadající pod pojem „provozování“ hazardní hry uvedené v § 5 zákona o hazardních hrách, nemusí být naplněny kumulativně. Správní orgán I. stupně označil za stěžejní skutečnost, že žalobkyně byla k výplatě výher zmocněna vlastníkem technických zařízení a její odměnou byl 35 % podíl z celkového výnosu provozování hazardních her. Také z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“), a to rozsudku ze dne 22. 11. 2018 č. j. 1 As 207/2018-32 publikovaném ve Sb. NSS pod č. 3855/2019 vyplývá, že jako podstatný při posouzení otázky provozování hazardní hry je

nutno vyhodnotit finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, zvláště pokud je nájemné stanoveno jako procento z výnosu technického zařízení.

14. Dle názoru krajského soudu je v posuzované věci z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, z jakých skutečností při svém rozhodování vycházely a k jakým závěrům dospěly. S ohledem na velmi obsáhlé a podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje krajský soud zejm. na jeho bod 83, když se zde vyjádřeným závěrem žalovaného se plně ztotožňuje.
15. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a učiněné závěry jsou opřeny o relevantní skutková zjištění vyplývající ze spisového materiálu, rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Na základě uvedeného krajský soud také neshledal důvod k provedení důkazu navrženého v bodě 25 žaloby, když obsah správních spisů považuje za zcela dostačující pro závěr o řádném zjištění skutkového stavu, jakož i pro účely soudního přezkumu. Žalobní námitky shrnuté pod bodem 1 (viz odst. 2 tohoto rozsudku) proto neshledal krajský soud důvodnými.
16. Co se týče námitky nesprávného právního posouzení věci, krajský soud odkazuje na již výše citované znění ust. § 5 zákona o hazardních hrách. Důvodová zpráva k § 5 zákona o hazardních hrách uvádí: *„Provozování hazardních her je definováno jako činnost se záměrem dosažení zisku [...]; za provozování hazardní hry [je] označováno a považováno i provozování v rozporu s tímto zákonem či jinou právní úpravou (např. bez povolení). Pojem „provozování hazardní hry“ zahrnuje nejen vlastní přímou realizaci hazardní hry, ale i další činnosti, které jsou spojeny s tím, aby k přímé realizaci hazardní hry došlo, resp. neodmyslitelně s realizací souvisí. Tyto další činnosti však nemusí být realizovány přímo samotným provozovatelem, nýbrž mohou být pro provozovatele zajištěny i třetí osobou na základě smluvního vztahu.“* Z uvedeného vyplývá, že podstatnou okolností při posuzování, zda se jedná o provozování hazardní hry, je participace na zisku z provozování hazardní hry. Výkladem pojmu „provozování“ se v minulosti hojně zabývaly také správní soudy.
17. NSS v již zmiňovaném rozsudku ze dne 21. 11. 2018 č. j. 1 As 207/2018-32 k otázce, zda činnost pronajímatele bylo možné považovat za provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, dovodil, že „... že stěžovatelčino jednání nepochybně naplňovalo znaky provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Stěžovatelka vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických zařízení a její zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení. Podstatné pak je, že stěžovatelka měla též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení, neboť nájemné bylo stanoveno jako procento z výnosu ze zařízení. Soud tedy nemá pochyb o tom, že stěžovatelka vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení. Bez stěžovatelčina aktivního jednání by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné...skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v „právním smyslu“, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za

provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích...každý, a je lhotejné, zda půjde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie dle § 4 odst. 3 zákona o loteriích, aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty tedy není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Krajský soud ani správní orgány proto nepochybily, pokud dospěly k závěru, že stěžovatelka technická zařízení provozovala.“ Citovaný rozsudek byl sice vydán za účinnosti předchozí právní úpravy-zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, jenž byl účinný do 31. 12. 2016, avšak závěry v něm uvedené obstojí i z pohledu současné právní úpravy a jsou přílehlavé na nyní projednávanou věc. Lze tedy shrnout, že i v nyní projednávané věci měla žalobkyně finanční zájem na provozu hazardní hry v důsledku jejího podílu na výnosu z provozu hazardní hry, což je zcela zásadní skutečnost pro věcné posouzení jejího případu.

18. Obdobně lze poukázat na závěry rozsudku NSS ze dne 4. 4. 2019 č. j. 1 As 74/2018-40, které podle názoru krajského soudu rovněž plně dopadají na nyní posuzovanou věc: „...skutková podstata správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem „provozování“. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Nejvyšší správní soud proto již v rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018 - 32, dospěl k závěru, že každý, kdo svým jednáním naplní znaky provozování či organizování loterie podle § 4 odst. 3 zákona o loteriích (lhotejno, zda jde o vlastníka technických zařízení, osobu, která bude mít zařízení v nájmu, či jakoukoli třetí osobu), aniž by šlo o povolené loterie, dopustí se jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu provozování či organizování nepovolené loterie nebo jiné podobné hry podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Z hlediska naplnění této skutkové podstaty není podstatné, kdo měl povinnost obstarat povolení k provozování loterie. Stejně tak není podstatné prokázat úmysl provozovat loterii, ale rozhodná je povaha činností, které naplňují znaky provozování ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. Rozlišování osoby odpovědné za provozování povolené loterie a osoby odpovědné za provozování nepovolené loterie, není v rozporu s právem na spravedlivý proces ani presumpcí neviny, ale vyplývá z právě uvedeného vymezení skutkové podstaty, která je navázána na faktickou činnost, nikoliv existenci povolení.“ Z uvedeného plyne závěr, že v případě absence oprávnění k provozování hazardní hry je za provozování odpovědný ten, kdo vykonává činnost související s provozováním.
19. V posuzované věci lze z obsahu správních spisů dovodit, že činnost žalobkyně byla soustavného charakteru a v rozhodném období se vyznačovala takovým jednáním, bez kterého by samotný provoz technických zařízení jen pomocí třetího subjektu nebyl fakticky možný. V případě žalobkyně se nejednalo pouze o pronájem prostor bez dalšího, jelikož žalobkyně nad rámec prostého pronájmu prostor zajišťovala i služby uvedené v § 5 zákona o hazardních hrách. Lze shrnout, že žalobkyně nad rámec nájmu prostor provozoven zajišťovala i další služby spočívající právě v činnostech organizačního, finančního a technického charakteru, a to konkrétně v tom, že si nechala umístit uvedené technické zařízení do provozovny, zajišťovala běžnou údržbu zařízení, byla zmocněna k výplatě výher účastníkům soutěže prostřednictvím svých zaměstnanců nebo své osoby, zajistila přívod elektrické energie a připojení k internetové síti a konečně se i přímo podílela na výnosu z

technických zařízení, kdy nájemné bylo sjednáno ve výši 35 % z celkového výnosu. Jedná se tak o činnosti, jež ve svém souhrnu směřují k uvedení hazardní hry a jiných podobných her do provozu, včetně zprostředkovatelských, organizačních, finančních, technických a dalších služeb souvisejících se zajištěním provozu těchto her. Činnost žalobkyně je tak optikou výše uvedeného třeba nepochybně považovat za „provozování“ hazardní hry.

20. V důsledku výše popsané prokázané činnosti se žalobkyně stala poplatníkem daně z hazardních her ve smyslu ust. § 1 písm. a) zákona o dani z hazardních her. Soud tak závěrem konstatuje, že správní orgány nepochybily, když jednání žalobkyně podřadily pod provozování hazardní hry ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách a z toho vyvodily její povinnost odvést daň z hazardních her ve smyslu § 1 písm. a) zákona o dani z hazardních her. K porušení čl. 11 odst. 5 Listiny tak nemohlo dojít. Žalobní bod 2) shledal krajský soud rovněž nedůvodným.
21. Pro úplnost krajský soud doplňuje k námitce žalobkyně o nepřiléhavosti v napadeném rozhodnutí odkazované judikatury správních soudů, že ji neshledl důvodnou, neboť i když se některé skutkové okolnosti odkazovaných soudních rozhodnutí mohou lišit, obecné závěry z nich vyplývající jsou přiléhavé i pro věc žalobkyně. Citovaná judikatura se zabývala otázkou „provozování“ hazardních her komplexně, a nikoliv pouze z pohledu výplaty výher a výběru finančních prostředků, jak jednostranně vymezuje žalobkyně.
22. Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady soudního řízení nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava dne 7. března 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu